

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

GIÁC NGỘ

Trên con đường tu học thì nó dài đằng đẵng mà người ta còn gọi là con đường Thiên lý. Con đường Thiên lý là con đường trở về Thiên Quốc, nơi đấng Cha lành đang ngự. Nơi đó ngày và đêm, Ngài mong mỏi các con Ngài thức tâm tu học mà quay về nguồn cội. Trên con đường hành hương xa xăm diệu như thế, con của Ngài vất vả tìm về con đường chân lý mà Ngài đã chỉ dạy.

Tùy theo tâm thức của mỗi linh căn xuống thế học hỏi, để thức tâm. Hai chữ " **Thức Tâm** " nghe qua thì nó thông thường lắm, chứ thật sự chữ; Thức tâm rất quan trọng cho hành giả tu Vô Vi. **Thức tâm là trong khổ nạn**, có nghĩa là mình thấu triệt được sự sai lầm của chính mình. Để mà từ đó mình cố gắng vun bồi sự quyết tâm tu học của mình, để tìm ra một cái gì sáng sủa hơn.

Từ những cái thức tâm sai lầm những hành động của mình, nhận thức nó là tối quan trọng, để mình sửa tiến trên con đường tu học. Thì mình mới thực sự dẫn thân sửa tiến, đang trên con đường sửa tiến thì mình sẽ từ từ " **Ngộ** " trong nhiều cảnh, nhiều màn, để mà **thức tâm trong hiện thực đời sống hằng ngày**.

Ngộ là gì?

Mình sẽ ngộ nhiều cảnh, nhiều màn khác nhau trong lúc thiền định, đi đứng nằm ngồi, trong giấc ngủ, trong việc làm. Nói chung trong đời sống hằng ngày 24/24. Tại sao mà phải 24/24, vì bề trên Phật Trời ân độ cho chúng ta từng li từng tí, cũng giống như mình thương con mình 24/24.

Cảnh giới mình khai ngộ và chứng minh bằng sự hiểu biết và thấy bằng con mắt thiết của mình mà nói lại cảnh giới này, cảnh giới nọ, là nó phải đi qua như vậy bằng sự hành, hiểu, biết, thấy và chứng ngộ.

Cũng có nhiều người tu mà thấy được cảnh này cảnh kia tưởng rằng mình ngộ trong lúc hành thiền hoặc là mộng寐, rồi nói ra cho người khác cũng tu mà không được thấy cảnh đó, rồi cả hai lầm lẫn tưởng rằng cảnh giống như là phim ảnh. Cảnh đó cũng có, trong giới tu thiền là nhắc nhở chúng ta tu thôi, duyên tiền kiếp có tu. Nên nay mình tu là thấy cảnh này cảnh nọ. Cảnh như vậy là cảnh giả mà người ta gọi đó là Tề Luân Hư Cảnh.

Cảnh giới mà mình chứng ngộ là cái cảnh ngay trước mặt chúng ta như tôi đã trình bày ở trên, mình tu mà thật tâm từ bỏ nghiệp tâm mang thì mình sẽ từ từ chứng ngộ từ cảnh hiện thực trước mắt chúng ta qua hành động tư tưởng cũng như trong lúc ngủ và hành thiền.

Dần dần rồi mình mới quen đi cảnh giới mà mình mới vào tu thiền không biết không nghe và không thấy. Chỉ nghe qua những bạn tu trước thấy cái này cái kia nói ra làm cho mình xôn xao. Họ thấy là họ thấy cái của họ, chứ không phải cái của mình, cái của mình nó khác hơn cái của họ, bởi vì tiền kiếp của mỗi người khác nhau. Tiền kiếp là kiếp hồi xưa kiếp trước đó.

Mình tu một thời gian rồi, mình phải chịu nguy nan, khổ nạn trên con đường tu như các vị đi trước họ đã kể trong quá trình tu học. Như là chuyện Quan Âm, chuyện Mục Kiền Liên, chuyện Đức Chúa bị hàm oan, Đức Phật bị chửi mắng.v.v. Mình phải trải qua như các Vị đó lần hồi thì từ từ rồi mình mới thức tâm và hiểu biết qua cõi huyền bí mà mình không hay là mình hiểu biết như vậy. Cái sự hiểu biết cái cõi huyền bí mắt phàm không thể thấy và so sánh được.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Tu tới đây, từ từ mình sẽ gột bỏ cái tâm phàm của mình để **hiểu, biết** và **thấy** cái huyền bí của chư Phật. Mà chính hành giả tự thực hành và tự kiểm chứng lấy, chứ mình không có nghe ai nói. Chính mình nói bằng lương tâm, lương tri và lương năng của mình thì nó hiệu quả hơn trong mỗi hoàn cảnh khác biệt nhau.

Mình sẽ dần bước và tiếp tục ngộ đạo trong nhiều cảnh giới khác nhau. Như là hạt cát, trái cam nó đã đúc kết cả càn khôn vũ trụ mà hình thành một hạt cát hay là trái cam.

Trước khi mà thành hạt cát, thì nó là một thứ cặn bã của thanh quang từ bên trên rơi vào không gian. Trong không gian nhờ sự tôi luyện của càn khôn vũ trụ trong hai cực nóng và lạnh, rồi biến thể thành bụi, thành cát, thành đất, thành cây cỏ, thành thú, thành con người, rồi con người sẽ biến thành Thần, Thánh, Tiên, Phật và Tiểu Linh Quang.

Trong thời gian tu học như thế này thì mình sẽ tiếp tục ngộ từ cái hồn con thú, cái sự tiến hóa của cái cây, rồi mình sẽ chứng ngộ được trong cảnh địa ngục trước khi chết con người ta phải bị đọa đày làm sao, rồi sao khi chết, linh hồn nó sẽ đi về đâu.

Rồi hiện tại như bây giờ cảnh giới nhơn gian, con người ta phải sống làm gì cho trọn đạo. Trong thời gian này là chúng ta đang làm, **đang học đạo làm người để mà tiến về thiên đạo**, thiên giới để học đạo ở bên trên mà ngộ đạo.

Học đạo ở bên trên nó mới siêu hơn, thượng giới mà. Nói tới đây thì người chưa tu, chưa hành làm sao mà hiểu.

Vậy chứ Đức Phật Thích Ca, Đức Chúa các Ngài đó học đạo ở đâu? Có phải từ bên trên thượng giới không.

Học trong kinh vô tự thí dụ như cái câu này tự trong tâm tôi viết ra câu kệ như sau”

***Trong không mà chẳng thấy gì ”
” Nhưng mà hiểu biết từ từ thấy luôn ”***

Mình phải vượt qua nhiều thứ cảnh đời trắc trở rồi mình mới hiểu đạo là từ trong tâm thức chứng nhận, chứng ngộ. Chứ đừng có nghe người khác nói mà tưởng tượng như là cảnh này cảnh nọ như là trong phim là không có đúng.

Chẳng hạn tu một thời gian cũng lâu lắm rồi tôi mới ngộ cái cảnh như Thầy giảng như vậy nè. Hạt bụi là mình thấy nó dơ dáy, nhiều người khinh thị nó. Nhưng tôi ngộ lại cái khác, nó là hạt bụi thiết nhưng mình phải nhịn nhục nó, mình không được khinh thị hay bôi bác hạt bụi dơ dáy đó. Vì hạt bụi đó nó đem lại nguồn sống cho mình. Mình từ nó mà ra, bởi vì nó là quá thân của cặn bã thanh quang, nó che chở cho ta, nó nuôi sống ta và hạt bụi dơ dáy đó cũng là chính Mẹ của chúng ta mà mình không hay biết. Không tin thì sau này ai cũng chết và ai cũng nói cát bụi sinh ra ta và ta cũng sẽ trở về với cát bụi. Đó đúng không!

Hạt bụi là cặn bã của thanh quang từ bên trên rơi xuống trần gian, chưa thành bụi nó chính là nguyên tử năng lẫn lộn trong không khí. Mà khoa học đã chụp hình được mà khoa học chưa biết nó phát nguồn từ đâu và trái đất này hình thành cũng từ nó. Khoa học chưa biết trái đất này cấu trúc làm sao. Chỉ có tâm linh dẫn chứng nó siêu diệt hơn. Hạt bụi nó chính là nguyên tử năng, là siêu vi trùng là nhờ sự âm dương chuyển hóa mà con người ta từ gốc gác đó mà ra.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Kết tinh của nhiều hạt bụi trở thành một trái đất khổng lồ có đúng không. Tất cả những gì trên thế gian là do trái đất chiết ra, có phải nguồn sống hiện tại của chúng ta bây giờ là nhờ hạt bụi dơ dáy đó không. Thế nên hiểu được đạo rồi thì tôi không dám khinh thị hạt bụi nó là vậy.

Nhờ cái sự tôi nhịn nhục hạt bụi dơ dáy đó mà tôi đã ngộ được đạo từ cái chỗ thối tha dơ dáy như là hạt bụi mà viết ra những lời siêu lý như trên. Những lời siêu lý bên trên mà tôi đã viết, ai đã dạy cho tôi. Đâu có Thầy nào kèm dạy tôi đâu, có phải từ bên trên thượng giới không. Những cái sự hiểu biết bên trên này, thế gian không có Thầy dạy. Chỉ có cõi Vô Vi mới truyền nổi thôi, học trong kinh vô tự là do Thầy vô tự chân kinh truyền.

Nhờ mình nhịn nhục hạt bụi mà mình ngộ được cái cảnh huyền vi bên trên. Thì mình ngộ được Mẹ của mình nhịn nhục biết chừng nào mà còn bị chà đạp và bị chửi mắng là dơ dáy. Nhưng mà người vẫn nhịn nhục.

còn Cha của mình cũng đại nhẫn như Mẹ mà thôi cứ tận độ cho mình từ li từ tí. Mình buồn thì ổng buồn, mình vui thì ổng vui, sao mà ổng không biết. ổng là cái nguyên khí điển mà mình hít thở hằng ngày đây nè. Có khi mình dư thừa, mình không biết mà xài quá lỗ là nói tầm bậy là tưởng mình nói đúng. Nói cho hết nguyên khí luôn, có người nói nhiều quá chết tức luôn là vậy.

Cũng nhờ cái sự mình ngộ được cái cảnh tầm thường như là hạt bụi, rồi cái giác quan mình nó hiểu được chiều sâu của đạo lý ở bên trên mà nói ra đức tính của Cha Trời, Mẹ Đất mình là đại nhẫn mà mình gìn giữ cái nguyên khí đó mà tu và nói lại cái chữ ngộ là sao và cái chữ cảnh là gì, cho người tu đừng có lằm cảnh như là phim.

Giác ngộ là mới chứng được quả vị đại thừa thôi, rồi cũng còn phải tu nữa cho đến cảnh hư không đại định. Thấy được cảnh là ta và ta cũng là cảnh thì mới đạt.

GIÁC NGỘ

*Người tu thì chẳng vọng cầu
Cứ hành hành triển ngày ngày qua mau
Vượt qua bao cảnh gian lao
Người tu chẳng nghĩ ta tu được gì*

*Tu rồi thì hướng tâm tu
Con đường trắc ẩn không hề gian nguy
Tu thì chẳng kể công tu
Làm thinh im lặng mà nghe lý Thầy*

*Lý Thầy chỉ bảo rành rành
Thường xuyên áp dụng mỗi ngày qua mau
Thăm tu thăm tiến không hay
Nghe lời Thầy dạy từng câu nói rằng
Cả muôn ức ức con người
Chưa nghe qua được học bài nhịn nhau
Nhịn là thực hiện tối đa
Nhục luôn thể diện mới là độ tha*

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

---

*Thì ra nhịn nhục giác tha
Ngộ luôn đức tín của Ngài Thiên Tôn
Điển tâm nhịn nhục siêu phàm
Giác là thấu hiểu rõ ràng phân minh
Ngộ là tự đạt nẻo đường vui hay*

*Kính bái
Lê Thành Lợi
Đan Mạch, ngày, 12-06-2002*

-----oOo-----